

[Inge Krogh.]

hedsgrunde. Det har jeg ikke skrevet, men det står lige i linjen under, at den frie abort måske bruges som prævention.

Det er ikke muligt at få godtgjort, hvor mange der får foretaget mere end én abort i løbet af et år. Det er muligt, sundhedsstyrelsen, hvis den fik det pålagt, kunne gøre det op, men det er svært. Ude i amterne er det som regel sådan, at man kan få foretaget fri abort på forskellige sygehuse, så man er ikke klar over, hvornår en kvinde har fået foretaget mere end én abort. Men jeg har i hvert fald hørt fra adskillige sygehuse, at en kvinde både to og tre gange i løbet af dette år har fået foretaget abort. Jeg tror, det giver en hel del psykiske forandringer.

Vi fremsætter selvfølgelig dette forslag af hensyn til kvinden. Hun lider under dette, og som det også er blevet fremført af hr. Poul Boeg, så kan en kvinde blive presset til en abort.

Man har bebrejdet os, at vi griber meget langt tilbage, og at vi ikke engang har taget genetiske årsager med. Det er da også noget, der har voldt mig en del kvaler. Jeg har selvfølgelig i mit arbejde inden for åndssvageforsorgen netop arbejdet en del med genetikken og diagnostikken hos fosteret. Med formandens tilladelse vil jeg slutte med et citat fra en artikel i Ugeskrift for Læger, Meddelelser fra Dansk Medicinsk Selskab, nr. 5, 1974, af Jan Mohr, der er dr. med. og professor ved Københavns universitet:

„Abortsagen, med bevægelse i retning af friere abort, giver et nyligt slående eksempel på dybtgående og hurtig forandring af etiske normer. Den grænse for abort, der nu regnes med i Amerika og visse andre lande, ligger meget nær grænsen for præmatur“ — for tidlig — „fødsel. Flere af de amerikanske forskere, der har været pionerer, når det gælder prænatal diagnose“ — diagnosen hos fosteret — „har faktisk overvejet, om det ville være ønskeligt og forsvarligt at indføre en forældreret til neonatal eutanasi“ — eutanasi omkring fødslen — „i tilfælde, hvor

den nyfødte er alvorligt misdannet eller defekt på anden måde.“

Det vil sige, at man altså er gået videre nu. Nu dræber man ikke blot fosteret, men også det levende barn, der er misdannet. Her må jeg igen sige: hvad kan det næste blive?

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er jo en meget interessant debat, vi her har siddet og overværet. Nu synes jeg ikke, man skal sidde og moralisere på andre menneskers bekostning, og det vil jeg også afholde mig fra at gøre her. Men jeg synes, at hvis man indrømmer sig selv en frihed, så bør man rent faktisk også indrømme sin nabo nøjagtig den samme frihed. Det er der visse mennesker, der ikke rigtig har forstået dybden af, men jeg vil håbe, det efterhånden går op for dem.

Min partifælle hr. Poulsgaard snakkede om, at vores nuværende abortlov havde været en ulykke for landet. Jeg er ikke enig med hr. Poulsgaard, men skulle hr. Poulsgaard have ret, så vil jeg dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at vor nuværende abortlov i hvert fald har været til uhyre gavn for kvinderne og de ufødte børn, som ellers ville have vokset op under meget urimelige betingelser. Så er det et spørgsmål, hvad man i denne sag bør sætte højest. Det skal jeg undlade at kommentere.

Det har altid været således, at det er lettere at opdrage andres børn end sine egne. Det er nok årsagen til, at denne sag altid bliver debatteret kraftigst af mænd og ældre kvinder. Jeg vil kun komme med én konkret bemærkning til det foreliggende lovforslag, og den vedrører den strafferamme, som kristeligt folkeparti har foreslået, nemlig at strafferammen skulle være 2 år for læger, mens den for andre personer skulle være 4 år. Hvis man overtræder en gældende lov, så bør strafferammen efter min mening være ens for alle personer, selv for læger. Jeg tror ikke, at det skyldes, at det er fru Inge